

„Bensőséges, megható és reményteli érzelmi hullámvasút,
amely mindenkit magával ragad.” – *Lucie, FNAC de Caen*

A lélekdoki

A megváltó I. évad

fine
selection

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

A lélekdoki

A megváltó I. évad

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Ha nem tudod, hová tartasz, nézz vissza, honnan jössz.
– Afrikai közmondás

2015. január 19-től 25-ig tartó hét

Sauveur óvatosan nyitotta ki a váróhelyiség ajtaját. Ha az emberek előzetesen nem értesültek a dolgról, általában meglepett mozdulatot tettek, amikor megpillantották.

– Madame Dutilleux?

Madame Dutilleux szeme kikerekedett, Margaux pedig lesütötte az övét.

– Időpontot kértek hozzám. Sauveur Saint-Yves vagyok. Erre parancsoljanak!

Sauveur az ajtó túloldalán lévő rendelője felé mutatott, és hátrébb lépett. Madame Dutilleux – negyvenes, törékeny nő szűk farmerben – szorosabbra húzta bőrkabátja övét, ahogy elment előtte. A tizenégy éves Margaux pufikabátjába burkolózva, vagy inkább abba rejtőzve követte, gyapjúsálja és hosszú haja lebegett utána.

Sauveur minden jelezést vett, amit a testek küldtek felé, különösen a legelső találkozásnak ebben a felfokozott pillanatában. Amint Margaux és az édesanyja néhány lépéssel behatolt a területére, máris érezte az egyikből sugárzó ellenségességet és a másik bizalmatlanságát.

– Hova ülünk? – kérdezte nyeglén Margaux.

– Ahová tetszik... Csak a széket meg hagyják meg nekem.

Sauveurnek olyan simogató hangja volt, mint Nat King Cole-nak, amikor azt énekli: „*Unforgettable, that's what you are...*”¹ Madame Dutilleux félfenékkel leereszkedett a kanapé egyik sarkára, majd úgy ült, mint aki karót nyelt, egyenes háttal, összeszorított combjára tett tenyerekkel. Margaux lehajította a hátizsákját, és lezúttant a kanapé másik végére, az egyik karját lelógatta, a sálja a parkettát söpörte. Se az anya, se a lánya nem számított egy fekete bőrű, százkilencven centi magas beszélgetőpartnerre, aki meglehetősen lazának tűnt a nyakkendő nélkül viselt öltönyében.

– Ön doktor? – kérdezte őszinte csodálkozással madame Dutilleux.

– A pszichológia doktora.

„Pfff” – Margaux olyan hangot hallatott, mint egy leeresztő lufi. Majd megsült a pufikabátban. A kabát hegyes gallérja az arcát bökte, de a világ minden kincséért ki nem cipázotta volna védőpáncélját.

– Kicsit túl meleg van a rendelőmben – mondta együttérzőn Sauveur. – Elmondanád nekem, miért vagy itt? Édesanyád valamilyen „iskolai problémát” említett.

– De én nem akartam idejönni! – csattant fel Margaux. – Ez itt, ez akarta...

Az „ez itt” minden kétséget kizáróan az anyját jelentette.

– Ne vegye rossz néven! – szólalt meg madame Dutilleux. – Én is sokkal jobban szerettem volna, ha nem kell eljőnnünk.

– Tehát mindketten akaratum ellenére vannak itt – foglalta össze Sauveur. – Ezt igazán sajnálom.

Angyal szállt át a helyiségen, kétségkívül a mennyezet magasságában, Margaux ugyanis bosszúsan emelte fel a tekintetét.

¹ *Feledhetetlen, az vagy...*

– Az iskolai védőnő, madame Sandoz... – kezdte madame Dutilleux.

– Egy fasiszta – morogta az orra alatt Margaux.

– Bement Margaux-ék osztályába... Vagyis hát végigjárta az iskola összes osztályát...

Madame Dutilleux szapora pillantásokat vetve a lányára keresgélte a megfelelő szavakat, nem akart olajat önteni a tűzre.

– És megkérte a diákokat, hogy tűrjék fel a ruhájuk ujját... Ellenőrizni akarta, hogy a lányok... Vagyis hát mindenki, merthogy a fiúk is érintettek, még ha nem is annyira...

– Mit tudsz te erről? – hallatszott az újabb morgás.

– Merthogy ez szinte már divattá vált. Azelőtt volt a tetoválás, meg a piercing...

– Micsoda marhaság! – zúgolódott a kanapé másik vége.

Madame Dutilleux elnémult, képtelen volt kimondani azt, ami miatt időpontot kért a pszichológustól. Sauveur a segítségére sietett.

– A *cuttingra* céloz?

Az angol szót választotta, úgy ítélve, hogy az „önvagdosás”-nak gyászos felhangja van.

– A védőnő nem így nevezte – hebegte madame Dutilleux. – De ön bizonyára jobban tudja.

Sauveur Margaux felé fordította a székét.

– És voltak érintett diákok az osztályodban?

A lány fölényes arckifejezéssel húzta ki magát.

– Velem együtt négyen.

– Ön tudott róla? – fordult vissza madame Dutilleux-höz Sauveur.

Gúnyos kis kacaj Margaux irányából.

– Gondolhatja, hogy nem – felelte madame Dutilleux. – Mindig hosszú ujjút vesz fel. Olyat, ami rálóg a kezére...

Beszéd közben madame Dutilleux a karkötőjét forgatta a csuklóján. Sauveur kiszúrta, hogy egy villából készült.

– Eredeti – mondta a karkötőre mutatva.

Soha nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, ha bókolni lehetett.

– Tessék? Á, igen, köszönöm – hebegte madame Dutilleux kisé zavartan. – Ékszereket készítek. Csak hobbiból... bár néha el is adom őket. Ismerősöknek.

Pfff, sóhajtotta Margaux. Az anyja miatt vannak itt, vagy miatta? Az arca úgy bezárult, hogy Sauveur arra gondolt, ha nem változtat taktikát, a végén még feszítővasra lesz szüksége.

– Lenne szíves egy rövid időre kifáradni a váróba? – fordult madame Dutilleux-höz.

– Máris? De hiszen csak most jöttem be!

– Először talán jobb lenne így Margaux-nak... Könnyebben elmondaná nekem, miként látja ő a dolgokat.

Madame Dutilleux habozott. Hagyja itt a lányát, kiszolgáltatva ennek a férfinak anélkül, hogy ellenőrizni tudná, mi történik?

– Egy kurta negyedóra csupán. Addig olvashat folyóiratokat. Van a *National Geographic*nak egy remek száma a bonobó majmokról.

Madame Dutilleux azon tűnődött, a pasas vajon csak figyelmes akar lenni, vagy hülyét csinál belőle. Sauveur, miután becsukta utána az ajtót, a lehető leglassabb tempóban ment vissza a helyére, menet közben még az íróasztalán heverő határidőnaplóba is belelapozott.

– Szóval nem igazán látod értelmét, hogy itt legyél? – ült vissza a székébe.

– Muszáj volt eljönnöm. A védőnő azt mondta anyámnak, vagy elvisz pszichológushoz, vagy nem mehetek márciusban Rómába.

– Iskolai kirándulás lesz?

– Igen, azoknak a diákoknak, akik latint tanulnak. Illetve azoknak a lányoknak... Merthogy csak lányok vagyunk.

– Te és a másik három?

– Nem csak.

Hirtelen egy másik Margaux tört át a pufikabát bélésén.

– Kérem szépen, írjon nekem egy igazolást! – nézett rá rimánkodó tekintettel. – Csak egyetlen mondatot, valami olyasmit, hogy: „Margaux nem bolond.” Vagy: „Margaux bolond, de kezelheti magát.”

Könyörgőn tette össze a két tenyerét.

– Ha nem kapom meg, nem mehetek el. És abba belepusztulnék: tízéves korom óta odavagyok Néróért!

Sauveur bólintott. Szerette, ha egy kamasznak van jelleme, humora, szókinccse.

– Mit használz a falcoláshoz, kést vagy sniccet? – kérdezte olyan hangon, mintha csak az után érdeklődne, hogy temperával vagy vízfestékkel szeret-e jobban festeni.

Margaux visszahúzódott a pufikabát-páncélba.

– Nem szeretem a kukkolókat.

De rögtön meg is rémült, hogy ezzel minden esélyét eljátszotta az igazolás megszerzésére.

– Kicsúszott a számon – mentegetőzött.

– Jól titted, hogy elküldtél melegebb éghajlatra. Egyszerűen csak kíváncsi voltam.

Sauveur elmosolyodott, mintha magát is meglepte volna a fején átsuhanó gondolat.

– Az én őseim is minden bizonnyal vagdosták magukat. Mindig lenyúlják a jó ötleteinket. A bluest, a rapet, a tetoválást, a piercinget, a falcolást... Ez mind tőlünk jön.

A szemét forgatva hozzátette:

– A niggerektől.

Sauveur megkockáztatta a tréfát, nehogy Margaux megtiltsa magának, hogy arra gondoljon, ez a doki fekete, ami éppúgy zavaró lehet neki, mintha folyton ez járna a fejében. Margaux arcát felduzzasztotta a kitörni készülő nevetés, de végül beérte annyival, hogy megint fújt egyet.

– És az iskolai védőnő mit gondol erről az egészből? – tudakolta Saint-Yves.

– Hogy ez rossz. Hogy rosszat teszünk magunknak. Hogy azt jelzi, rosszul vagyunk. Vagy mind a három egyszerre. Már nem is tudom.

Beszéd közben a bal ruhaujját rángatta, mintha onnan húzgalná ki a kurta mondatokat.

– Szóval? Ad igazolást? – kérdezte.

– Márciusra kellene? Addig még van egy kis időnk.

– Mire van időnk? Csak nem akarja szétanalizálni a fejemet, he? Nem ezért jöttem!

Vajon tényleg nincs jól Margaux, és ha igen, mennyire? Az alkarján, sőt esetleg a combja belsején lévő vágások felelnének helyette. A méretük, a számuk, a mélységük. Lehet ez akár egyszerű utánczás, egy csoporthoz való tartozás jele, de önpusztítás is. Saint-Yves most először találkozott a rendelőjében olyan fiatallal, aki vagdosta magát, ám többet tudott a témáról, mint ahogy azt Margaux-nak sejteni engedte. Ez a „divat” állítólag a kamaszok 5-10 százalékát érinti, leginkább a 13-15 éves lányokat, jöllehet a becslés elég merész, hiszen titokban folytatott tevékenységről van szó.

– Úgy gondolod, hogy nagy feneket kerítünk valami piszlicsá-ré dolognak?

– Abszolút! Pedig vannak igazi problémák is.

– Mint például?

Margaux egy vállrándítással elintézte volna a választ, de Sauveur nem hagyta annyiban.

– Mik az igazi problémák?

– Hát, speciel, ami engem illet, az, hogy nem akarok anyámmal élni. Na, ez tényleg IGAZI probléma!

Sauveur érezte, hogy elkapta a megfelelő szálát. Egy pillantást vetett a szemközti falon lévő nagy kerek órára. Tíz perce volt rá, hogy amennyire csak lehet, kibogozza a kusza gombolyagot.

– A szüleid régen különváltak?

– Apám akkor hagyta el anyámat, amikor tízéves voltam. – Margaux felemelte a kezét, hogy elhárítson minden kritikát. – De én nem haragszom rá emiatt. Nem bírta tovább. Anya teljesen tönkretette.

– Tönkretette?

– Igen, ezt már kitárgyaltuk vele – szegte fel a fejét Margaux. Szemlátomást büszke volt rá, hogy ő az apja bizalmasa. – Nem tudom, van-e fogalma arról, milyen egy depresszióssal együtt élni?

– Depresszióssal? – lepődött meg Saint-Yves, aki a depressziónak semmi jelét nem fedezte fel madame Dutilleux-n.

Ennyi elég volt Margaux-nak arra, hogy felkapja a vizet. Az anyja igenis depressziós és deprimáló, szorongó és az agyára megy az embernek.

– Ki sem tehetem úgy a lábam, hogy ne ellenőrizze minden lépésem. Ha elmegyek egy barátnőmhöz, SMS-ben küldenem kell neki egy É-t, hogy megÉrkeztem. Ha meg eljövök tőle, dobok neki egy I-t.

– Dobsz neki egy mit? – kérdezte értetlenül Sauveur.

– Egy I-t, hogy jelezzem elIndultam.

– Ez mindössze egyetlen dolgot bizonyít: azt, hogy édesanyád biztonságban akar tudni. Megértem, hogy neked ez terhes, de ő azt hiszi, jól teszi, amit tesz.

– Jobb dumája nincs? Ehhez fölösleges volt pszichológiát végeznie...

– Upsz! Muszáj lesz emelnem a színvonalat – ismerte el Sauveur.

Margaux-t zavarba hozta ez a fairplay hozzáállás. Ha ilyen hangot ütött volna meg az osztályfőnökével, az rögtön kérte volna az ellenőrzőjét.

– Édesapáddal hogy jössz ki? – érdeklődött Sauveur.

– Az apám az apám! – vágta rá vadul Margaux, mintha Saint-Yves az ellenkezőjét sugallta volna. – Minden második héten nála vagyok.

Monsieur Carré, akinek Margaux a nevét viselte, bírósági végrehajtó volt, és a lánya elmondása szerint tele volt „zsével”, márkás cuccokat vásárolt neki, ő volt a világon az egyetlen, aki megértette. Az egyetlen bökkenő az, hogy újra megházasodott, egy „nyominger csajjal” állt össze.

– Egy nyomingerrel – ismételte meg Saint-Yves.

– De csinált nekem egy cuki féltésót.

– Apád csinált neked egy féltésót.

– Hároméves. Úgy nevez, hogy Ragaux... Maga folyton megismétli, amit az emberek mondanak?

– Csak, hogy biztos legyek benne, jól értettem.

– Ez nyilván a pszichológia csúcsa – gúnyolódott Margaux. – Akarja, hogy az anyámról is beszéljek? Na szóval. Franciatanár egy szakközépben. A diákjai tojnak a fejére, alig várják, hogy elmenjenek eladónak a H&M-be. Minden este azzal jön haza, hogy más foglalkozást keres. És a legrosszabbat a végére tartogattam: van egy tizenegy éves hűgom, aki, mióta mangát olvas, biszexnek képzelet magát.

– Édesanyád kérte az időpontot hozzám. Apukád tud a dologról?
– Ugye nem fogja elmondani neki? Ő semmiről nem tud, az ég-világon semmiről!

És miközben a „semmiről”-t hangsúlyozta, a jobb mutatóujjával olyan mozdulatot tett a bal csuklóján, mintha vágást ejtene rajta.

– Apámnak már így is épp elég gondja van a húgommal, aki összevissza beszél, és az anyámmal, aki egyre több és több zsozsót követel. Szóval őt békén kell hagyni, okés? És azt akarom, hogy engem is békén hagyjanak! Akkor megírja nekem azt az igazolást: igen vagy nem?

– Ismerem madame Sandozt – felelte Sauveur lágyabb hangon, mint valaha. – Írok neki pár sort.

– Hogy mit mondjon neki?

– Hogy nem látok ellenjavallatot egy iskolai utazásra.

Ez a mondat, amelynek le kellett volna zárnia a vitát, látszólag semmiféle megkönnyebbülést nem hozott Margaux-nak. Előredőlő testtel, feszülten ült tovább.

– Ugyanakkor azt gondolom – folytatta Sauveur –, hogy jó lenne betervezni néhány konzultációt akár velem, akár mással, hogy beszélhess az IGAZI problémákról.

Margaux ajkát egy alig hallható „igen” hagyta el, majd hozzátette:

– Az, ott kinn, mikor jön be újra?

– Akarod, hogy kimenjek, és behívjam?

Margaux válaszképpen szemét a terapeuta szemébe mélyesztve a bal karján felhúzta a dupla ruhaujjat – a kabátét és a pulcsiét –, közben fájdalmasan grimaszolt, mert a szövet végigdörzsölte a még friss hegeket. Az egyik fel is szakadt, és vérezni kezdett.

Hogy leplezze rossz érzését, amely a csuklótól a könyökhajlatig húzódó, különböző méretű vágások láttán elfogta, Sauveur odanyújtotta Margaux-nak a papír zsebkezdős dobozát.

– Anyám annyira parázik, hogy még a zöldségvágó késeket is eldugta – vihorászott Margaux, miközben egy papír zsebkendővel itatgatta a vért a sebről.

– A helyében én is ezt tenném... Sniccered van?

– Igen. Eleinte a körzőmet használtam. Az még ötödikben volt. Vonalakat karcoltam vele a karomra. Az egyik barátnőmmel versenyeztünk. Az volt a cél, hogy kiserkenjen a vér, és akkor azt mondtuk, összevegyítjük a vérünket... Ő volt a vértestvérem.

Elmosolyodott, mintha csak egy édes gyermekkori emléket idézett volna fel.

– Még mindig szoktál találkozni ezzel a barátnőddel?

– Nem, meghalt.

Látva, milyen arcot vág Sauveur, Margaux elnevette magát.

– Csak hülyéskedtem! Elköltözött, de még mindig tartjuk a kapcsolatot. Feltett egy videót a YouTube-ra. Őt nem lehet látni, csak a karját, amint borotvapengével egy szívet vág rajta, és legalább egy centi hosszan eltávolítja a bőrt. Állatira vérzik. Aztán a mosdókagylóra ráírja a vérével, hogy LOVE. Több mint ötvenezren nézték meg! Háttérzenének a „Hurt”-öt rakta be.

Margaux beszéd közben merev tekintettel nézett, amiből Sauveur arra következtetett, hogy ő sosem ment olyan messzire, mint a barátnője, de ezek az öncsonkító képek csodálattal töltik el. Azt dúdolta: „*Would you tell me I was wrong? Would you help me understand?*”²

– Ismeri? Igaz, nem éppen a maga korosztálya, de Christina Aguilera-ról csak hallott már?

– Hogy a „*Would you help me understand?*” kérdésre válaszoljak, igen segíthetek neked abban, hogy megértsd. A terápiának pontosan

² Szerinted nem volt igazam? Segítenél, hogy megértem?

ez a lényege... Úgy gondolom, hogy nem vagy jól, hogy ez már hosszú ideje tart, és hogy jó lenne, ha erről egy olyan helyen beszélhetnél, ahol a szavaidat senki nem fogja visszamondani másnak.

Margaux ajkai megremegtek, mintha egy kiáltás vagy egy vallomás akarna kiszakadni belőle, de végül beérte annyival, hogy ráhúzta a pulcsi és a kabát ujját a papír zsebkendővel letakart sebre. Sauveur még csendben várt egy kicsit, majd kiment szólni madame Dutilleux-nek, aki épp a bonobók szexuális életével ismerkedett a *National Geographic*-ban.

– Margaux elmehet az iskolai kirándulásra – mondta az anyának, amikor az visszaült a lánya mellé a kanapéra. – Jó lenne azonban, ha beszélhetne a problémáiról... Hétfőnként este hatkor, ha ez az időpont önöknek is megfelel.

– Ha ír egy sort az iskolai védőnőnek, akkor már nincs is semmi gond...

– Anya, te nem vagy doktor! – szólt közbe Margaux.

– Mindenesetre én nem tudom szabaddá tenni magam minden áldott hétfőn – akadékoskodott madame Dutilleux –, van egy kisebb lányom is, Blandine, aki otthon vár, és aggódik, ha túl sokáig marad egyedül.

– Margaux jöhetne ön nélkül is – pontosított Saint-Yves.

– Elég messze lakunk – ellenkezett madame Dutilleux.

– Ugyan már, egyedül is fel tudok szállni a buszra! – felelt dühös elkeseredettséggel Margaux.

– Annyi mindent hallani manapság – hozakodott elő egy újabb érveléssel madame Dutilleux.

– Nem fog elrabolni a Boko Haram! – kiáltotta Margaux az idegösszeomlás határán. – Majd dobok neked egy É-t meg egy I-t, okés?

Madame Dutilleux Saint-Yves felé sandított, hogy felmérje, mit gondol a jelenetről. Az ajkon, melyet zárójelként ölelt körbe a finom vonalú bajusz és szakáll, alig észrevehető mosoly bujkált. Úgy ítélve, hogy anya és lánya között véget ért a kis közjáték, Sauveur azt dünyögte, „jól van”, majd leült az íróasztalához, egy mappából fejléces papírt vett elő, és csendben írni kezdett.

– Tessék, itt a levél madame Sandoznak – nyújtott át egy leragasztott borítékot madame Dutilleux-nek.

– Mennyivel tartozom?

– Negyvenöt euróval.

– Gondolom a tb nem téríti meg.

– Nem.

Margaux felsóhajtott, szégyellte az anyja viselkedését.

– Akkor jövő hétre fenntartom maguknak a hétfő hat órai időpontot – zárta le a beszélgetést Saint-Yves, és az ajtóhoz kísérte őket.

– Beszéljék meg, és tudassák velem, hogy döntöttek...

Már a küszöbön voltak, amikor madame Dutilleux odasúgta a lánynak: „Elmondod apádnak? Jövő hétfőn pont nála leszel”, és az ajtó Margaux vállrándítására csukódott be. Vajon látja-e még őket? Nem biztos. Pedig a lány állapota elég aggasztónak tűnik. Sauveur a karját felemelve nyújtózott egyet, fáradtan felnyögött, majd visszaballagott a folyosón addig a csukott ajtóig, amely a szakmai és a magánélete közti határt jelezte.

Egy világos és lakályos konyhában, amely egy verandára nyílt, egy félvér kislány ült egy nagy, régi faasztal mögött. Az iskolatáskája

tartalmának a felét kizúdíttotta az asztalra, és látszólag a leckéjét kör-mölte. Ha Sauveur gondolatait nem köti le annyira az önvagdosó kamaszlány, akitől az imént vált el, észrevette volna, hogy a gyermek kapkodva szedi a levegőt, és a keze is nyugtalan.

– Most is olyan sok leckét adott nektek az a tanító néni? – simogatta meg a göndör kis buksit Sauveur. – Tudod, mit? Ma este hot dogot készítünk magunknak ketchuppal.

– Juhúúú! – örvendezett Lazare. – Apa szabad... használnom a számítógépedet? Kutatómunkát kell csinálnom.

– Miről?

– A bőrről.

Sauveur felvonta a szemöldökét. Hogyhogy a bőrről?

– Hát azért, mert Paul, tudod, a haverom, eltaknyolt a szünetben, és totál lenyúzta a tenyerét. És azt mondta a tanító néni, hogy nézzünk utána, hogy... hogyan gyógyul be a bőr.

Szakmai ártalomból Sauveur nem hitt a véletlen egybeesésekben. De mivel semmilyen összefüggés nem állhatott fenn az önvagdosó Margaux és a lenyúzott tenyerű Paul között, csak csendben csodálkozott.

– Na? Használhatom? – unszolta Lazare.

– Igen, de kénytelen leszel egyedül boldogulni. Még jön egy páciensem. De nem fog sokáig tartani. Utána pedig hot dogozunk, rendben?

Arra számított, hogy a fia majd csalódott lesz, de Lazare csak biccentett, és Saint-Yves volt az, aki sóhajtozva indult kifelé.

– Figyu, apa! – szólt utána Lazare. – Kicsi, sárga és félelmetes, mi az?

– Most nem nagyon érek rá – mentegőzött Saint-Yves, kezével a kilincsen.

– Csibe géppisztollyal.

– Nagyon vicces – mondta Sauveur, hogy örömet szerezzen a kisfiúnak. – Nemsokára jövök. Sietek.

Pár hosszú lépéssel máris a várószoba előtt termett.

– Madame Poupard? Gabin késik?

– Nem akart eljönni. Tudja, milyen. Ha egyszer nincs kedve...

Gabin Poupard-t, aki a Guy Môquet Gimnázium tizenkettedikes tanulója volt, a háziorvosa irányította Saint-Yves-hez az alvászavarai miatt, amin nem segítettek a gyógyszerek. Az első két beszélgetés alatt Sauveur nemigen tudta körvonalazni a fiút, mert az anya minduntalan elvonta a figyelmét. Ezen a hétfő estén madame Poupard úgy ült a székén, mintha odacsavarozták volna, lázas szemével majd felalta a terapeutát, szorosan összefont karjait ide-oda tekergette.

– Befáradna, kérem, a rendelőbe? – kérte Saint-Yves, igyekezve megőrizni hangjának elbűvölő dallamosságát.

Maga sem tudta, hogy történt, de egyszer csak arra eszmélt, hogy madame Poupard már nyakig benne jár egy Angelina Jolie-film sztorijában, amit a nővérétől kapott kölcsön DVD-n, és ami pontosan ugyanazt a történetet meséli el, mint ami vele, mármint madame Poupard-ral is megesett három évvel ezelőtt, amikor depresszió miatt volt betegszabadságon („Emlékszik, ugye, Sauveur doktor? A múltkor beszéltem róla.”) Miközben az asszony az *Elcserélt életek* fordulataival kábította, Saint-Yves egyre erősebb vágyat érzett arra, hogy megkérdezze tőle: – Kicsi, sárga és félelmetes, mi az?

– Szóval, mikor a rendőr visszaviszi neki az elszökött fiát, látja, mármint Angelina Jolie, na persze a filmben nem így hívják, szóval látja, hogy ez nem az ő fia. Hasonlít ugyan rá, de mégsem az, meg is mondja a rendőröknek, de azok nem hisznek neki, senki nem hisz neki.

– Mm, mm – dűnnyögte Sauveur, aki épp azon tűnődött, van-e még ketchup a hűtőben.

– És ez az én történetem, Sauveur doktor! – fejezte be diadalmasan madame Poupard a karjait nyomorgatva. – A nővérem vigyázott Gabinre a betegségem alatt...

– Amikor depressziós volt? – kérdezte a pontosítás kedvéért Saint-Yves.

– Igen, akkor. Egy hónapig voltam szanatóriumban, és aztán a nővérem visszaadta nekem Gabint, csakhogy az nem ő volt. Nagyon hasonlított rá, az igaz. De mégsem ő volt.

Sauveur úgy érezte, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel. Ébresztő!

– Azt akarja mondani, madame Poupard, hogy amikor a nővére visszaadta Gabint, az volt az érzése, hogy ez nem az ön fia?

– Hát persze, hiszen EZ NEM AZ ÉN fiam. Elcserélték egy másikkal.

– Valóban?

– Az én történetemet vitték filmre. Fogalmam sincs, hogy szerezhettek róla tudomást.

Ez tiszta sor. Madame Poupard idegei épp most mondják fel megint a szolgálatot. Hogy lehetne elkerülni, hogy bekerüljön a pszichiátriára? És legfőképpen: hánykor jut hozzá végre Lazare a hot dogjához?

Időközben a ház másik traktusában Lazare felment az emeletre, ott volt ugyanis az apja számítógépe. Ahogy a kezét az egérre tette, eszébe jutott a vicc, amit Paul mesélt neki a szünetben: „Miert nincs számítógépünk az elefántoknak?” Majd felteszi a talalós kérdést az apukájának, mikor a hot dogjukat eszik. Addig viszont utánanéző valaminek. Azt írta ugyan be, hogy *önvakdozsás*, de Google barátja segítségével

gyorsan átlendült ezen a kis helyesírási nehézségen, és máris egy olyan fórumon találta magát, ahol **Sadness45** és **Eleg Emvan** diskurált.

Sadness 45 Ket eve vakdosom magam, egy cutterrel kezdtem, most már borotvapenget használok. Fojton attól rettegek hogy valaki meglátja a karjaimat, ojan sok már rajtuk a heg hogy nemigen bírom elrejtteni!!!

Eleg Emvan Én kamaszkoromban kezdtem vagdosni magam. A szüleimet nehezen lehetett elviselni, egyáltalán nem értettek meg. Amikor ezt csinálom, néha az a benyomásom, mintha nem is én lennék, mintha egy láthatatlan erő kerítené hatalmába a gondolataimat.

– Lazare! – kiáltotta egy hang a lépcső aljáról.

– Igen, apa? – rezzent össze a kisfiú, és gyorsan kikapcsolta a képernyőt.

– Beviszem a páciensemét a sürgősségre. Húsz perc, és itt vagyok. Okosan viselkedsz, ugye?

– Igen, apa – felelte Lazare, és visszakapcsolta a képernyőt.

Mire újra csapódott a bejárati ajtó Saint-Yves visszatértét jelezve, addigra a fia már látogatást tett az új-guineai krokodilembereknél, akik borotvával bemetszéseket ejtenek a hátukon, hogy a felduzzadó hegek pikkelyeket rajzoljanak a bőrükre, és elugrott Pápuaföldre a baruya törzshöz, melynek tagjai egy fadarabbal szúrják át az orrukat.

Sauveur és fia kilenc órákor ült neki vacsorázni. Mivel az apja már ismerte az elefántos találós kérdést (azért nincs számítógépük, mert félnek az gértől), Lazare feltette neki a zsiráfosat:

– Miért van hosszú nyaka a zsiráfnak?
– Hogy a fák tetejéről is leleghesse a levelet...
– A-a! Hogy ne érezze, hogy bűdös a lába.
– És miért kelhetne útra bármikor Lazare? Nem tudod?... Mert táskák vannak a szeme alatt. Sipirc az ágyba, kisöreg!

– Oksi, apci!

Lazare imádta az apját. Egyébként is csak ő volt neki. Meg Paul, az ő Paul barátja.

– Apa, baj, ha nekem csak EGY barátom van? – kérdezte Lazare, mielőtt Sauveur leoltotta volna a villanyt.

– EGY barátod? De hiszen az rengeteg!

Mivel az ő pszichológus apukája korán kezdte a rendelést, Lazare reggelente egyedül ment a Louis Guilloux-ról elnevezett iskolába, maga után vonszolva kerek iskolatáskáját. Ezen a kedd reggelen madame Dumayet harmadikosai még mindig zaklatottak voltak a január 7-i és 9-i terrortámadások miatt. Némelyikük járt is a République téren a Franciaországot jelképező Marianne-szobornál, hogy a lábához helyezzen egy szál virágot vagy egy ceruzát a meggyilkolt újságírók emlékére.

– Tényleg megölhetnek csak azért, mert rajzoltál? – aggodalmaskodott Paul.

– De azok csúfolódó rajzok voltak! – oktatta ki a kis Océane. – Tanító néni, te is azt mondtad, ugye, hogy nem szabad csúfolódnod?

– Én zsidó vagyok – jelentette ki Noam. – Vannak gonoszok, akik azért ölnek meg, mert zsidó vagy.

- Azok Hitler nácijai.
- Nem. Az arabok.
- De hát én is arab vagyok! – tiltakozott Nour.

Madame Dumayet, a harmadikosok tanítónője megpróbált a legjobb meggyőződése szerint válaszolni a gyerekeknek, de nagyon fegyvertelennek érezte magát. Alig várta, hogy visszatérjenek a szokásos rutinhoz, hogy helyreálljon a „business as usual”, ahogy az amerikaiak mondanák.

– Gyorsan leülni, egy-kettő! Jeanne, ne forogj folyton hátra, Mathis, ha valami mondanivalód van, jelentkezz! Felírom a táblára a mai közmondást.

A január 20., kedd dátum alá Dumayet tanító néni gyöngybetűkkel ezt írta: *Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.*

- Ki tudja, mit jelent ez? Igen, Mathis?
- Az apukámnál felejtettem a tolltartómat.
- De most nem erről beszélünk! Tessék, Océane!
- Én meg az anyukámnál felejtettem a számtankönyvemet.

Madame Dumayet nem csüggedt, végigjáratta a szemét az osztályon egy magasba emelt kezet keresve. Nour semmibe meredő tekintettel bóbiskolt. Noam a ragasztóját próbálta kihalászni Océane padja alól, ahová begurult. Paul épp bemutatót tartott Lazare-nak: ha a pulóverjéhez dörzsöli a műanyag vonalzóját, fel tud emelni vele apró papírfecniket.

– Paul, hozd ide nekem azt a vonalzót! – reccsent rá madame Dumayet, beletörődve, hogy neki kell elmagyaráznia a közmondás értelmét.

Az osztályban helyreállt a nyugalom, a nebulók nekiveselkedtek, hogy lemásolják a közmondást, ami körülbelül annyi időbe telt, mintha az *Emberi és polgári jogok nyilatkozatáról* lett volna szó.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha majd VÉGRE befejeztétek – mondta Dumayet tanító néni –, vegyétek elő a francia munkafüzeteket. Csöndben! Emlékeztek a mesére, amit tegnap együtt olvastunk?

A tanítónőnek ekkor az a roppant egzotikus benyomása támadt, hogy huszonhat kis kínai ül vele szemben, akik kizárólag a saját anyanyelvüket ismerik.

– Otthon hagyátok az eszeteket, vagy mi? – húzta fel magát (egy hangyányit) madame Dumayet. – A farkasos meséről beszéllek!

– Ja, peeeersze! – kapott észbe a huszonhat harmadikos, némelyikük még a homlokára is csapott, így szemléltetve a megvilágosodást.

Az ostoba farkas című történet tetszett nekik. Most viszont sajnós meg kellett csinálniuk a 3. szövegértési feladatot a 42. oldalon.

– Mivel írjak? – nyafogta a tolltartó nélküli Mathis.

– A nyelveddel, úgyis olyan jól pörög ma reggel.

Nagy kacagás. A kis kínaiak szeretik a viccet. Lazare felsóhajtott, ahogy meglátta a három kérdést, amire válaszolniuk kellett:

1) Mit tudunk meg a címből?

2) Félelmetes ez a mese?

3) Ismersz olyan farkasos mesét, ami félelmetes?

Paul, aki elbűvölő tömörséggel tudott fogalmazni, ezt válaszolta:

1) hogy a farkas ostoba 2) nem 3) igen

Utána nekiállt demonstrálni a padtársának, hogy az ő favonalzójával is fel lehet emelni apró papírfecniket. Mivel azonban Lazare vonalzója kevésbé bizonyult hatékonynak, Paul új funkciót talált neki: beledöfte Noam hátába, aki az előtte lévő padban ült.

– Tantó néni, Paul a vonalzójával döfköd!

Paul, ez a kis fejszámoló zseni, aki szerette a lusta szamarat játszani, madame Dumayet szíve csücske volt, de a tanítónő a visszaeső vétség láttán kénytelen volt elkérni az üzenőfüzetét, és pirossal beírni